

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 czerwca 2018 r.

w sprawie **Z.B.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r. i innych,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnie
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. akt II AKa .../97,

zmieniającym wyrok Sądu Wojewódzkiego w E.

z dnia 7 lutego 1996 r., sygn. akt II K .../94,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 27 marca 2018 r. wpłynął do Sądu Najwyższego kolejny wniosek skazanego Z.B. o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. akt II AKa .../97, zmieniającego wyrok Sądu Wojewódzkiego w E. z dnia 7 lutego 1996 r., sygn. akt II K [...] /94.

Analiza treści wniosku skazanego przekonuje jednoznacznie o jego oczywistej bezzasadności.

Z uwagi na powołanie się przez autora wniosku na nowy dowód, który miał się ujawnić w sprawie, przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 540

§ 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić trzeba, że skazany nie przedstawił we wniosku żadnego nowego dowodu lub faktu spełniającego kryteria, o których mowa w art. 540 § 1 k.p.k. Co więcej, treść wniosku świadczy o tym, że skazany ma tego świadomość, skoro jako nowy dowód powołuje ujawnienie się przyczyny odwoławczej polegającej w jego ocenie na naruszeniu przepisu art. 4 § 1 k.k. oraz skazaniu go za czyn, którego nie popełnił. To, że w przekonaniu skazanego orzeczenia wydane w postępowaniu objętym wnioskiem są niesprawiedliwe, gdyż przypisano mu czyny, których nie popełnił, nie stanowi przesłanki wznowienia postępowania. Postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania nie ma charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Celem tego postępowania jest zbadanie, czy przedstawione przez wnioskodawcę dowody i fakty są nowe i jednocześnie wskazują, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. W niniejszej sprawie realizacja tego elementu postępowania wznowieniowego nie jest możliwa, gdyż tak jak już wcześniej wspomniano, skazany nie przedstawił żadnych faktów i dowodów, które miałyby się ujawnić dopiero po zakończeniu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. akt II AKa .../97.

Wniosek Z.B. ocenić należało zatem, jako oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Skarżący nie podnosi bowiem tego rodzaju okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Analizując wniosek skazanego oraz jego dalsze pisma bazujące na tych samych argumentach, co przedstawione w poprzednich sprawach toczących się przed Sądem Najwyższym w wyniku składania kolejnych wniosków o wznowienie postępowania przez tego samego skazanego, Sąd Najwyższy nie znalazł też powodów mogących stanowić podstawę wznowienia postępowania z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

kc